

marsandiz

marsandiz*

Gerçeklerle arası iyi olmayan fanzin

YÜKLER

Mektup	Beyninizin Tadına Kandemir Bakacak	Can Karatek	3
Şiir	ÇÖYKŞ	Can Karatek	5
	Jerome Genelot	Can Küçükkoğlu	6
Çizgi Öykü	Kaşıkadasi'nda Son Işık	Onur Akkiriş	7
Öykü	Dünyanızı Yok Eden Yanlışlar	Özgürcañ Uzunyaşa	10
	Esaslı Bir Beyin Ölümü	Mehmet Ozan Aydeğer	13
	İsmail Hakkı Tilbe'nin Cenazesindeki Erkekler	Hasan Basri Çiftçi	16
	Bir Cikletin Tanrısı	Onur Selamet	18

Edebiyat Fanzini:

İstasyon: 9

Nisan 2016

Yıl: 3

Kapak Resmi:

Aslı Ekim

Dizgi:

Nil Müge Felekten

Bilet:

Üç Lira

İç Çizimler:

Emre Öksüz

Aslı Ekim

Miray Durgut

Zeyneb Demiral

Makinistler

Can Karatek

Emre Öksüz

Onur Selamet

Mehmet Ozan Aydeğer

Özgürcañ Uzunyaşa

İletişim:

marsandizfanzin@gmail.com

facebook.com/marsandizfanzin

twitter.com/MarsandizFanzin

www.marsandizfanzin.com

* Marşandiz: Fr. merchandise

1. Yük Treni

2. Çuğçuf Dansı!

LOKOMOTİF

asla yaşlanmaz, asla gençleşmez burada çocuklar
asla saylanmaz, asla kökmezler
atahanlar süregelse atlarını
bastırverir şafaktan önce afakanlar

ne urmas'a aittir bu torpaklar
ne mungan şövalyelerine
bazen boyalı duvarlarla çevrili bir odadır
bazen gerçekten iskelesinde köpekler havlar

enrico'nun abartılı kangal sucukları pişmez kayalarında
sucuk kokusuna zombiler gelir
ülises'in çocukları çıkagelse bostanların ordan
çocuk kokusuna zombiler gelir

burada kanadalı'dır allah'ın adamları
ve en hakiki mürşit beril'dir
orada çocuklarınızın tadına kandemir bakacaktır
ve en çok da paslanan demirler ışıldayacaktır

yazıları sıcak ve kurak
kışları kanlı ve bıçaklıdır
sonbaharda en sakın alansa
ilkbaharda gerçektir kaşıkadası

BEYNİNİZİN TADINA KANDEMİR BAKACAK

Can Karatek

*Sevgili insanlık,
GEBERİN PİSLİKLER! BİZ ÇOKTAN ÖLMÜŞÜZ.
SİZ DE ÖLÜN!*

Amacımız ne olacak. Tabii ki öldürmek. Amacımızı mı soruyorsunuz. Zombileri güldürmeyin. Beyninize biraz heyecan getireceğiz. Burada sıkıldığınızı hep bildik ve buradan başlayacak muazzam istilamızı tüm dünyaya yayar iken çantada keklik gördüğümüz tükenmiş İstanbul halkını evvela bi yiyelim. Karargah Kaşıkadası. Bilmenizde sakınca yok! Siz kendinizi ne sanıyorsunuz. Üzerinize salına da salına koşar iken bizim arzularımızı anlayabilecek ve kendini savunabilecek bir insan tanımadık ve sizi kapacağiz.

Siz yaşama içgüdüsünü ne halt zannediyorsunuz? Yaşamayı bizim ölümle olan bağımızdan nasıl daha kutsal görebilirsiniz ve kendinizi kurtarabileceğinizi zannedersiniz? Sinirliyiz ve mutluyuz. Kuytu-

muzda kendimizi yiyip durmaktan sıkılabileceğimiz kadar sıkıldık ve ey, tükenmişliğiyle gözlere çarpan! Bizim sezdiğimiz daima şu oldu: Siz neden bu kadar öksüzünüz? İnsan. Sizi yalnızlığınızdan kurtarmaya geliyoruz. Sizin kartlamış, sizin kaşıkadası mezatlarında kokuşarak dünyaya yayılmış, sizin artıklarımızdan oluşmuş bedenlerinizi yaşamak çilesinden kurtaracağımız için heyecanımız dorukta.

İstiyoruz ki bilin, bizim size gelmeden önce şarkılarla, türkülerle, marşlarla, ısrarla, kararlar, harlayarak gelişimizi bilin. İnsani korku fantezileriniz bizim kuytumuzdaki sinema salonlarında oynayan komedi pornoları. Bu ne rezalet. Cinayete karşı ne kepaze bir bakış açınız var öyle! Bizim hakkımızda yapılan mizahın ve korku türetme çabalarının esprisine erişemiyoruz ama bize bu yaşama arzunuzla öldürme isteği verdiğiniz için teşekkür ederiz. Yani bilin istiyoruz ne

kadar haklı sebeplerle salınacağız üzerinize. Haldır haldır üzerine koştduğumuz vücutlar bizden kaçmasın bizce. Bizim haklılığımıza katılın pislikler!

Kaşıkadasi bir zurnanın zart dediği delik olduğundan hiçbir kuvvetin engelleyemeyeceği bu geleksel sesi önce zurnanın zart dediği yerde duyacaksınız, size gelen haberler tarafınızdan komik bulunacak, ve davulun sesi uzaktan hoş gelecek. İstanbul-Merkez'e uğradığımızda salacağımız korkuysa "*bambıdı bambıdı tıkı tıkı bambıdı*" kulaklarınızı sağır edecek. Bir hoş olacağız bir hoş olacağız. Hızla ve hepiniz gebeceksiniz pislikler. Eğlencemize katılmak mecburidir. Gerizekalılar.

Beynini emdiğimin salakları sizi.

Kaçırdığımız den-tur motorlarının faileri hala bulunamadıysa salak, olayımızın nasıl da başladığını anlayamayışınızdandır. Haberlerinizde fantastik deneyimler göremedik. Haberlerinizde dehşet verici cinayetler zombiler tarafından işlenmedi. Kaçırılan motorlar kuytumuzda hala. Akın akın yelkenler fora diyeceğiz. Başlıyoruz. Başlıyoruz. Çok az kaldı şu bildiriye hele bi basıp üzerinize salalım. Tüm o komik bulduğunuz kendimize has yürüyüşümüzle geleceğiz. Karalar, denizler, ey değersiz, ey berbat dünya artık bizimdir. Ey işe ya-

ramaz dünya. Ey zayıf dünya. Ey vasat dünya. E iyi ya, kıvanç içindeyiz. Artık gelmeliyiz!

Şimdi ben bu bildiriye fotokopiliyorum, bizimkilere söylerim size yayarlar. Siz bu metni okursunuz. Eğlenceye başlarız. Anlaştık? Korkulacak veya komik bulunacak bir durum yok. Sadece bizim gibi düşünebilir yeter. Unutmayın, haklıyız. Ne denli haklı olduğumuz, ataklarımızdaki özverimiz ile belli olacak. Kendinizi lütfen savunmayın. Kimse kimsenin canını yakmak istemiyor. Yalnızca şunu bilin istiyoruz. Gebermelisiniz! Yaşam boktandır. Yaşayarak ancak biz zombileri filan yaratabiliyorsunuz. Ya da şu metrobüslere binin isterseniz. Oralarda katliamımızın kolaylığıyla heybetli kahkahalarımızın tadına bakarsınız.

Tadına bakmak demişken. Ben bir barış elçisi olarak, zombilerin saygıdeğer sayın başkanı Kandemir Bakacak! Beni başkan yaptılar çünkü buna çok ihtiyacım vardı. Ben de başkan olmaktan hiç yakınmadım açıkçası.

Ve son olarak tanrımız ZAMON'un dediği üzere:

*BEYNİNİZİN TADINA
KANDEMİR BAKACAK!*

ÇOKTAN ÖLMÜŞLÜK YARARSIZ/KARARSIZ ŞİİRİ ÇÖYKŞ

Can Karatek

*zombilik şiiirdir.
zombilik etrafınızda mı gezdi
zombilik mi izlediniz
zombiliğe bilenin.*

zombilikten ödüm koptuğundan
başıma bedenim
başıma boyun ağrılarım
başıma ihtiyaçlarım geldi ve
başıma ellerim gitti bir yaşadığım sancı
zombilik fobim.
zombilik kadar düşemedim şehre ve zombilik kadar saldıradımdım özname

bana diyen der, ben duyarım ona okey.
bana gelenden giderim ama.
bana bir el gelir. bana bir el geldiğini daha görürüm.
bana bir kafa, eller bana yaklaşırken geliyor galiba gerçekten.
bu gelenin ayakları da var. hay allah kan revan bir gövde taşıyor tüm bunlar.

bana gelenlere karşı aldığım önlem bir formalite. hap.
bana gelenler gelince ve ben tekeleri kaçırdıncı oracıkta durdum.
başlayan bir zombilik.
ben çoktan ölmüştüm insanlık çoktan ölmüş.
meşruiyetim hazırıldı: çoktan ölmüşlük!

hani benim kanki nusret mungan iken
yırttığım filenin pişmanlığını hatırlıyorum
kaşıkadası'ndan kaçtığımız ve ülkeler kurmalar planladığımız
pijamalı seyis bizi yataktan yönetir iken
zombiliğim iyileşmişti.

hani benim adım bir daha ifşa olmayacaktı.
hani zombilik,
kandemir'den bakacaklı olma borçluluğunda yapabildiğim bir şey oldu.
artık zombiliğim meşru. borçluluğum meşru. sonuç: borçlu.

düşün, bir bir zombileştireceğim ve patır patır dökeceklerim
kanlar içinde uff çok güzel bakacaklarım
Herkesi herkesi herkesi selamladığım müritçağızlarım
beni ve ardımdaki koca bir orduyu iflah olmaz bir zombilikle düşünürseniz eğer,
gerçek bir hayta, hunhar savruluş, gene zombilik, hunhar uyanış, gene zombilik,
daimi umutsa, daimi ölüm, nedense şu: sonuçta bu zombilik.
yoksa neden çoktan ölmeydim.

tamam anlayın, şunu diyorum: sayı 2: hani ölmüştük.

JEROME GENELOT

Can Küçüköğlu

bunlar yok mu
bu kaşığın istiflendiği tarihsiz zulada
arından kaçırılmış kanları –dökülemmm-den araklayan
bunlar, sırf sonsuzluk boşalmasını diye
her şeyi biz'e dönüştüren hani
biz demişken
herkesin kendi ninnisini kendi dişleriyle uyuttuğu seccadedeki
bunlar hala 3'sa benim sayemdedir

neyin sözsüzlüğünden önce beri bilinmez
biz yalnız ben ilmine yenilmektedir
ben ilmi çün, yerin altınlarıyla bire inmekleliği
göğün tapu müptezellerince aylıkçaya kadar kavuşturulan
fotosentezin temel tezekliğidir

ve
ne kadar dar
bir yakacakla bileklenir
yaratılmamışlık sancısıyla sevişen insan değillerim

harman kalamamanın susturulmayan sevinçsizliğinden söz ediyorum
kusuruna canların susuzlaştırıldığı
bu öyle biryansızlık ki
yangına düştükçe mezarlık koleksiyonları gülümseyen bir çocuklar doğuran
bu öyle biryansızlık ki
yargıdan kesilemedikçe birden kopan kıyametlerin bağımlısı bir çocuklar doğuran
diriden çıkmışlardır ya
bunlar varsa, benim sayemde son bulmayan denerimlerin izniyle
bunlar bana bir anadan doğmadıkları için
emmeyi reddettikleri sütlerle barışmaya gelirler

benim adım var ya
yazılması halinde sırtındaki kahrıvandan ırılınmayacak adım benim
cereme şeklinde okunur çekerseniz
çekersiniz dedim
aşkı iblisini ıssız bırakacak bir gülcüyüm bu kanabalıkta

ben hala ben diyorum ya
içlerinin hep kırmızı karlarla doldurulduğu
gelirken gelmelerine buruşan bunların
kayırsız kasıtlı işledikleri yazıklara yatırılan ben
adım ve soyadıyla birlikte
hepimize dişlerini unutturan aynalar yapıştırır
bir üzerliği kahveye dönüştürecek kadar kibirle
ben! bizine katılışına dargın bütün bencileri
uçmak taahhütleriyle uyuşturan herzerreği!
sevişim, suların tuz yakanına dokunmuştur

ey bu bilyanın yarasını aynalı babasız büyü'ten marangozlar
savulun.. çemberinizi
sizi sadece öldürmemeye geliyorum

KAŞIKADASI'NDA SON IŞIK

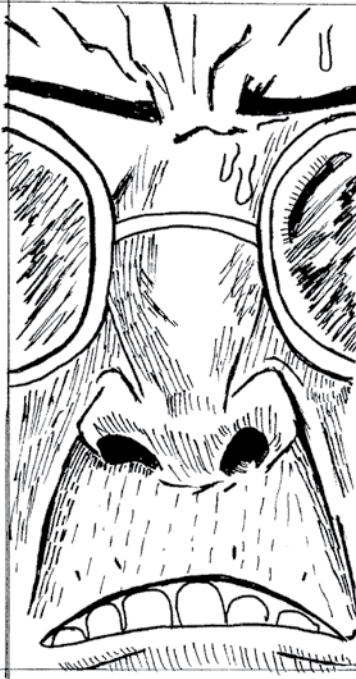
kaşık adasına düşen bir damlaıyla başladı her şey

yağmur güzeldi. insanlar yağmuru izlerken bazı şeyler için çok geç kalmışlardı bile.

bu damla bir su damlası yerine bir kan damlasıydı onun başlangıcı böyle başladı.

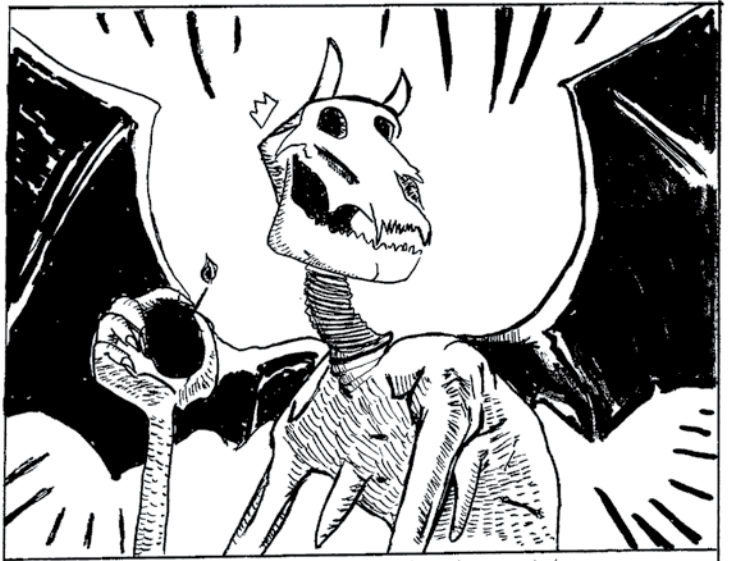
onlar geri döndüler uzun bir aradan sonra.

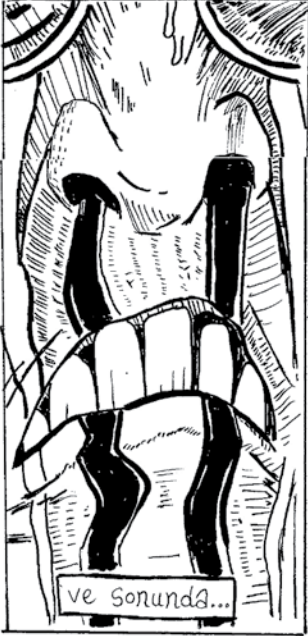
insanlar dönüşmeye başladılar. yağmur hala güzeldi.

küçükken çok inanmışım.
çok istersen her şey mümkün.

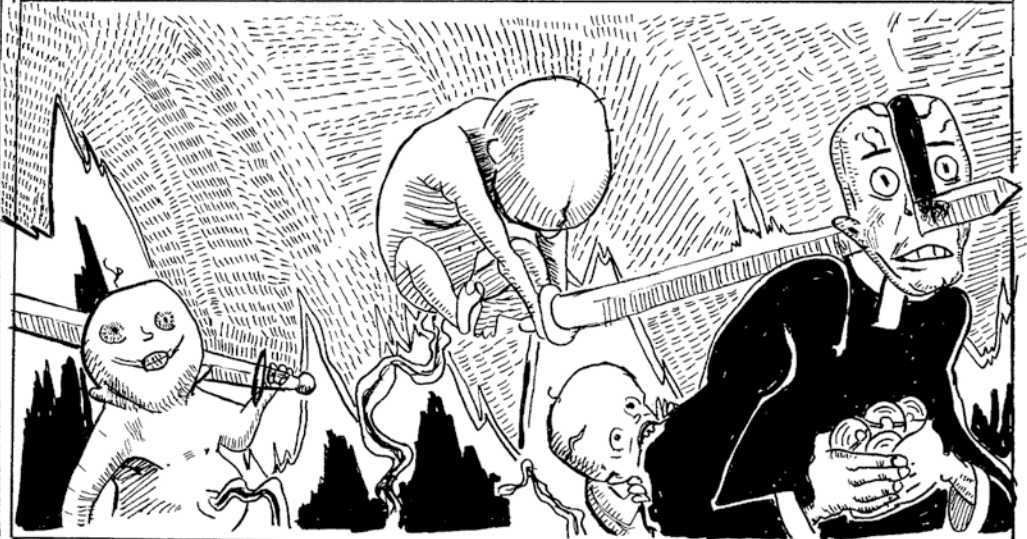

bay iblis geldi son olarak. ışıkları
kapatarak başlatacaktı sonu.

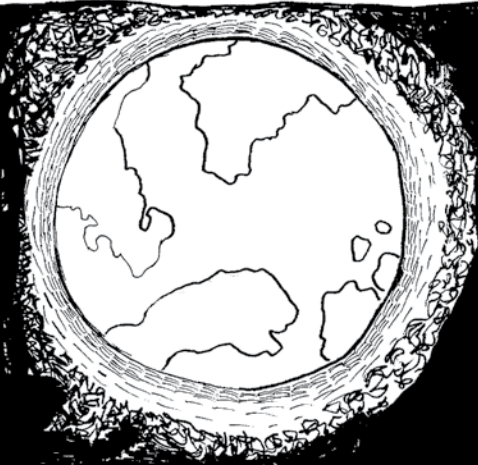

ve sonunda...

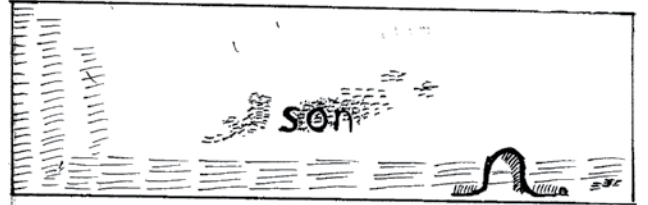
tüm yaşayan insanlar ya yok edildi; ya dönüştüler.
bir tek kişi hariç...

bay iblis tüm yıldızları kapattı.
kaşık adasında tek bir kişi...

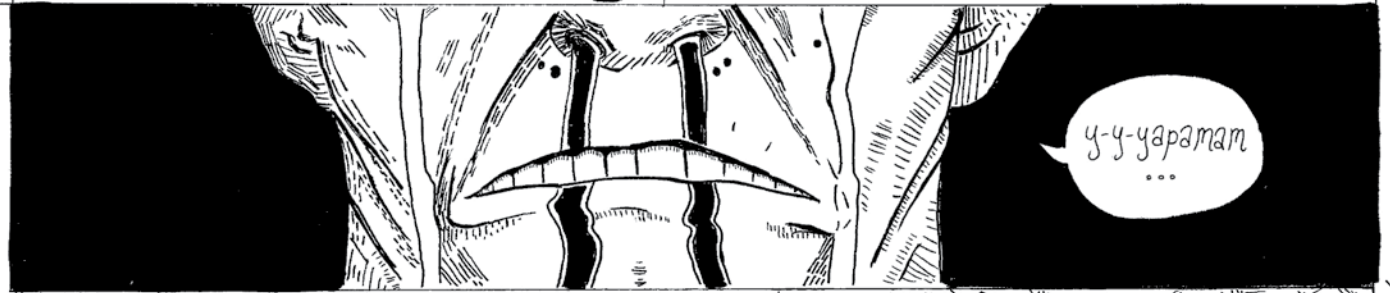
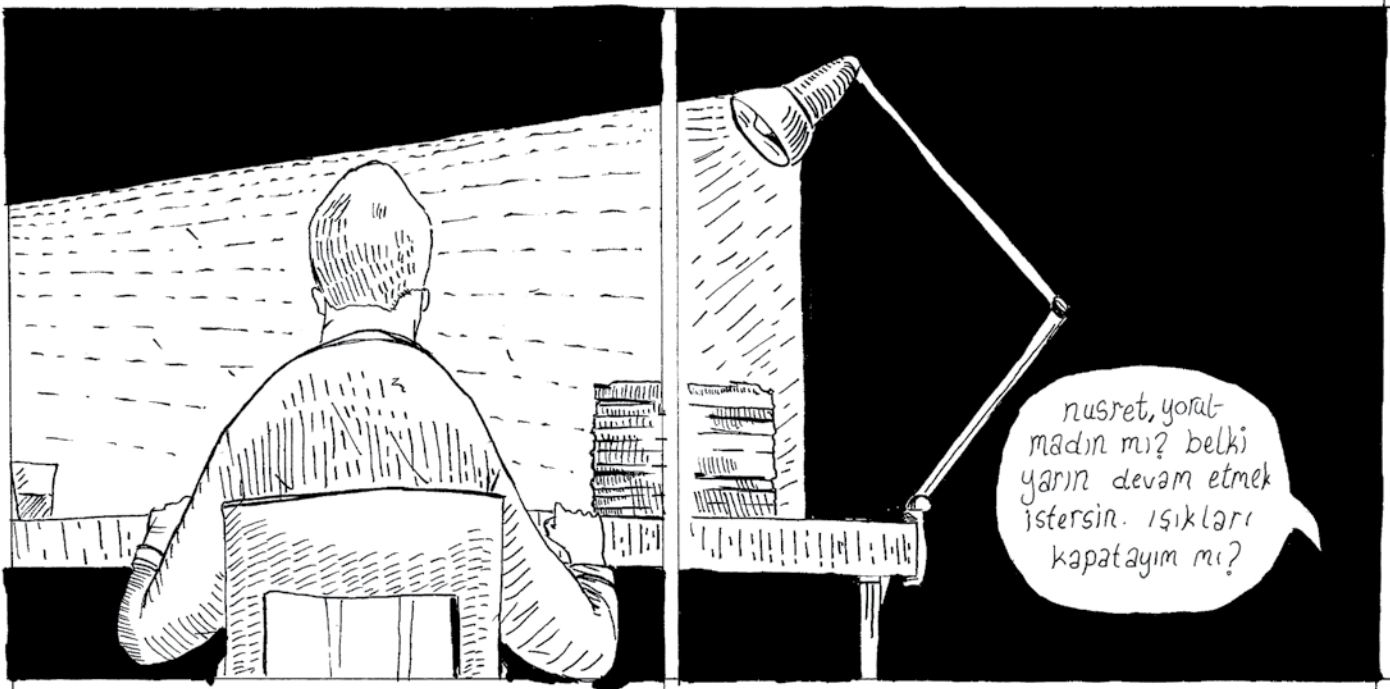

...ve tek bir ışık kaldı.

son

DÜNYANIZI YOK EDEN YANLIŞLAR

Özgürcañ Uzunyaşı

Sızı bir çeşit sakinleştirici. En azından burada öyle. Beni yatağıma ve talaş tozlarıyla hapsiracağıım bir güne daha sürüklüyor. Sızının türü yok. Bacaklardaki sızı, kollardaki sızı, bazen gözlerdeki açılmak bilmeyen sızı. Bizi güzel rüyalara sürüklüyor.

Elimin gitmediğı projeler var. Tahtaların benimle konuştuğı projeler.

Kaşıkadasi'nda yaşayan tek kişı benim. En azından şimdilik. Köpeklerle konuşmak beni yoruyor.

Turistlerle konuşmak daha da yoruyor.

Gemilerle geliyorlar. Fotoğraf makinelerini bıkmadan usanmadan sallayan erkekler, nasıl da bu sefer siyah beyaz film aldığından bahseden gözlüklü kadınlar ve onlara bilgisayarda siyah beyaz yapabileceğini söyleyen beter adamlar geliyor.

Bazen yüzerek geliyorlar. Heybeli'den buraya yüzüyorlar.

O zaman dua ediyorum. Şehir Hatları dualarımı duysun istiyorum. Motorlarını daha kuvvetli çalıştırsın ve poz verenler pervanelerin arasında toz olsun. Böylece tertemiz denizimiz tozu yutacaktır ve onların son pozları bir motorun üzerinde kan lekesinden ibaret olacaktır.

Evet bu aralar kan seviyorum. Bu belki de yeni büyük projemin suçu.

Urmas Ait.

Urmas'a karşı içimde farklı bir ilgi var. Bu en son depremden sonra oldu.

Kaşıkadasi'nın ünlü marangozu Ayhan Oge-day tahtalara ilgi duyuyor.

Gazete manşetlerini görebiliyorum -şakaydı-.

Hiçbir şey gördüğüm yok -gerçekte-.

Benim için dünya atölyemin azıcık dışındaki şu küçük iskelede bitiyor. Haftada bir kez yiyecek bir

şeyler almak için Heybeli'ye uğruyorum. Urmas için de yiyecek bir şeyler alıyorum. Birkaç çivi, bir testere...

Depremden sonra Urmas'ın bacağı bana şöyle dedi:

"Grrr..."

Karninin guruldadığını sanıp bacağı daha sonra gövde olacak odun parçasıyla birleştirdim. Sonra karninin olmadığını farkettim. Çıkan sesin testeremi kendisine sürtmemden kaynaklanmış olabileceğini düşündüm. Yine de bir bacak konuşamazdı. Bu kesindi.

Ama işte bir sorun var. Tahtaların konuşması benim için normaldi. Genelde kafamın içinde konuşurlardı benimle. Mesela bir tanesi şöyle derdi: "Evet, kolunu koyacağın kısma daha sonra sünger yapıştırırsın, biraz oy orasını."

Ya da mesela şu vardı: "Tutacağın yerimi biraz daha eğimli yapmalısın, ergonomik olmalı." Ergonomik kelimesinin anlamını bilen bir bastonum olduğunu düşünürdüm. Ancak oyma ve kesme işlemleri bittikten sonra konuşan pek olmazdı. Üzerlerine oturduğumda, yanlarına yattığımda, tepeden onlara baktığımda tek kelime etmeden orada dururlardı. Yazdıklarının kendisiyle konuşmasını ya da o yazdıkça canlanan kadınlar yaratmayı bekleyen postmodern bir yazar gibi hissediyordum bazen.

Benim amacım yalnızlıktan kurtulmak değildi.

Belki ufak bir otomaton yapacaktım. Evet amacım buydu. Bunu yapabilsem bir şekilde zengin olurum. Yüksek belli etekler giyen, kemik gözlüklü orta yaşlı kadınlar, kocaları zengin oldukları için eserimi lüks mekanlarda sergileyebilirlerdi. Bunun için de bana internette paylaşıp şaşırlacak miktarda paralar öderlerdi.

Urmas'ı yapmaya başlama sebebim buydu.

Tek yapmam gereken içine biraz s

e

v

g

i

damlatmaktı.

Sanırım ben biraz yanlış yaptım. Eğer bir çeşit pinokyo yapıyorsanız ve onu sevmek istiyorsanız ona kitap okursunuz. Bu normaldir. O zaman ona içinizdeki sevgiden bir damla vermiş olursunuz. Ama eğer pinokyonuza okuduğunuz kitap popüler bilim kitapları ya da ortaçağ felsefesine dair ağır kitaplarsa o zaman ona sevgi değil beyin vermiş olursunuz.

İşte size hayatınızı hatta bütün dünyayı kurtaracak bir ipucu:

PİNOKYOLARA BEYİN VERMEYİN.

Bu yanlıştır. Çok yanlış.

Yanlışlıklar böyle başladı. Urmas'a önce bolca beyin verdim. Ondan sonra deprem oldu. Benimle konuşmayan kitaplıklardan biri üzerime düştü ve kolumu kanattı. Kolumu düşünmeden Urmas'ın yanına gittim. Eğer bir tarafları kırılmışsa üzülecektim. Biliyorsunuz, ben de herkes gibiyim, üzülecek bir şeyler bulmayı severim.

Yanına gittiğimde Urmas gayet sağlıklı görünüyordu. Tek eksik kafasıydı. Ama kafasını daha koymamıştım.

O zaman içimi bir korku sardı. Ölüm korkusu diyebilirim; ama sanırım yanlış olur.

Bu ölüm korkusu değil. Ölmeden önce hiçbir şey yapmamış olmanın korkusu. Hayatım boyunca ufak tefek işe yarar bir şeyler yaptım ve şimdi büyük bir projenin ortasında tembellikten ölüyordum. Belki de yaşlılık ve hastalıktan ölüyordum; ama tembellik demeyi tercih ederim. Urmas'ın kafasına ait taslaklar aylardır kenarda duruyordu. Ama yapmaya tenezzül bile etmemiştim. Bir iki tahta oyup bırakıyordum. Urmas'ın buna kırılacağını düşünmemiştim.

Oysa kırılmıştı ve duaları bana bir deprem olarak geri dönmüştü.

O gün içimdeki korku beni harekete geçirdi. Hemen kafayı yapmaya giriştim. Kolumdan damlayan kan, kafanın ağız bölgesinden içeri umarsızca sızdı. Urmas kanın tadını almıştı. Ya da en azından kafası. İş bitirdiğimde, komiklik olsun diye biraz da dış yaptım. Ne komik!

Kafayı vücuda bağladım. Sabah olmak üzereydi.

Gündüzün ilk ışıkları delik deşik atölye duvarımdan sızıyordu. Havada uçan talaş parçalarına çarpıp ufak huzmeler oluşturuyordu. Tüm huzmelerin ortasında gaz lambamın aydınlattığı noktaya koydum ufak adamımı. Arkasından sapsarı güneş ışığı vuruyordu. İnsanı uyandırmaya and içmiş bir serinlik, atölyenin içinde geziniyordu. Urmas'ın üşüyeceğini düşündüm ve ona sarıldım.

İstemsizce gözyaşları düştü gözümünden.

İşte bu.

Gerçek duygusal bir andı.

En azından öyle tarif etmiştim.

Şimdi gözyaşlarım Urmas'ın bedenine damlayacak ve onu canlandırıp bana baba demesine sebep olacaktı.

Öyle oldu mu?

Gözyaşlarımın yere düşüşünü izledim. Bir damla bile Urmas'a değmedi. Neler olup bittiğini görmek için Urmas'tan bir adım uzaklaştığımda. Kolumun kesik kısmının bebeğime değen noktalarda bir sürü

kan izi yarattığını gördüm.

İkinci büyük yanlış.

Urmas'ın başı hafif hafif hareket ediyordu. Bunun boyun kısmına yaptığım minik hacıyatmaz yön-temiyle ilgili olduğundan neredeyse emindim. Üzerine çok düşünmedim. Çünkü daha büyük bir problem vardı. Urmas'ın ağzı açılıp kapanıyordu. Sanki bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Ses çıkarmayacağını bildiğimden, ağzından içeri bakmak için eğildim. O zaman ilginç bir şey gördüm.

Ona okuduğum tüm o bilim kitaplarından, kitap bittikten sonra yırtıp sayfalarına şekil vererek ufak bir beyin enstalasyonu yapıyordum. Hayalimdekinden çok daha küçük olmuştu. Bu yüzden onu Urmas'ın beynine koymaya karar vermiştim. Ve az önce koy-muştum.

Şimdi beyin, közleniyormuş gibi hafifçe ya-nıp, kafanın içinde dönüyor. Bu olanaksızdı. Ateş, onun tüm vücudunu yakmalıydı.

Anlaşılan, Urmas'ın yapısı gereği bir beyine ihtiyacı var. Çok ciddi bir ihtiyaç.

Belki ona koyunlarımın beyinlerinden birini verebilirim.

Hayır-

Onu koyunlarıma çoban yapmayı düşünüyö-rum. Olmaz. O zaman çoban köpeğimin beynini vere-bilirim.

Evet!

Güzel fikir.

Urmas tuhaf sesler çıkarmaya başlıyor. Dü-şünceme göre, bu içeride esen soğuk rüzgarın bir etki-si. Pinokyomun boynu etrafında esen soğuk hava dal-

gası, ağzından girip burnundan çıkıyor. Böylece sanki bana konuşuyormuş gibi bir etki veriyor.

Şu noktada durmam gerekiyor. Eğer o konu-şuyormuş etkisi veriyorsa, şu anda ayaklanıp kollarını kaldırmış etkisi veren ne?

Gözlerinin açılıp kapanmasını sağlayan ya da dişlerini TAK! TAK! Birbirine vurmasını sağlayan ne?

Bu şekilde üzerime yürütmesine ne sebep olu-yor?

Urmas kollarımdan tutuyor. Yüzüme doğru eğiliyor. Gözlerinin içine bakıyorum. Közde pişen ufak beyni görüyorum. O zaman ne istediğini anlıyorum.

Urmas koyun ya da köpek beyniyle ilgilenmi-yor.

En azından şimdilik.

O, ona beyin veren beyni istiyor.

Boğazımdan ısırlıyorum. Az önce komiklik ol-sun diye yaptığım dişler tarafından.

Yeterince komik bir espri. Bir ironi.

Yavaşça yere düşüyorum. Urmas tepemde. Kafamı açmaya çalışıyor. Açıyor da. Beynimin bir kıs-mını alıyor ve yiyor. Gözlerim kapanıyor.

Karanlık çöküyor.

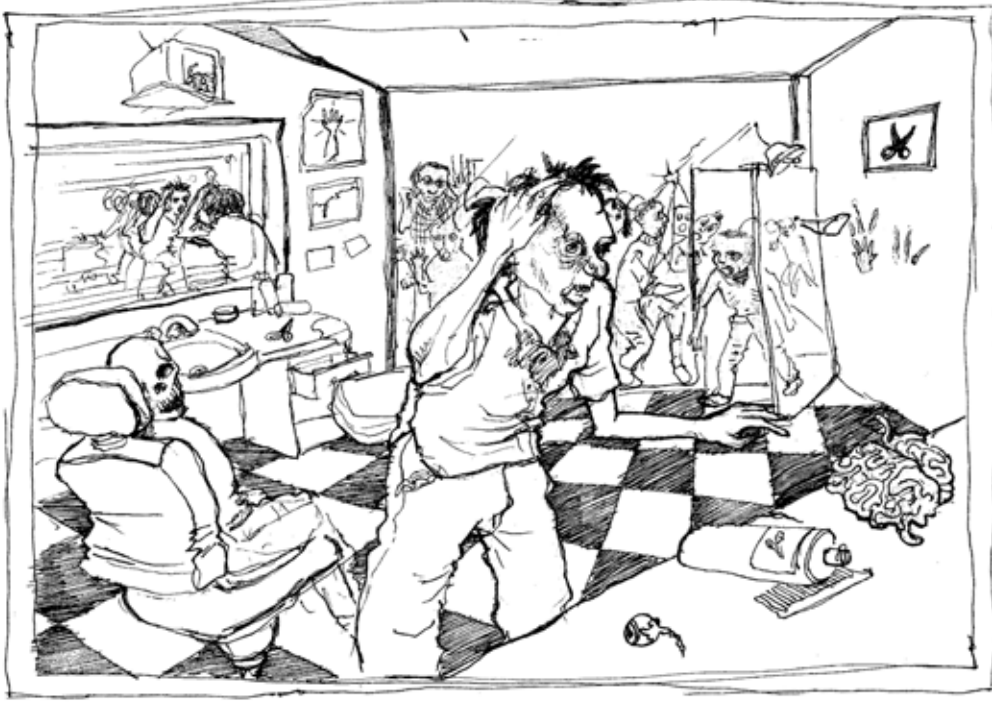
* * *

Uyanıyorum.

Urmas ile birlikte bir geminin güvertesinde-yiz. Etrafımızda kanlar içinde yatan bedenler, bizim gibi başkalarını yiyen insanlar var. Hepsı hırıldıyor ve beyin istiyor. Benim de canım fena halde beyin çekiyor. Kendimi frenliyorum. Sonra gözlerim son kez kapanı-yor.

ESASLI BİR BEYİN ÖLÜMÜ

Mehmet Ozan Aydeğer

“Ölümden sonra hayat var mıdır?” dedi.
“Vardır,” deyip yedim beynini.

Haftalardır cebelleştiğim hastalığa yenik düşmüş, ölmüştüm. Üzerime örtülen beyaz örtünün ortasındaki kurban kesme bıçağının ağırlığını, damarlarımda akmayan donmuş kanın soğukluğunu, yatmaktan çürümüş sırtımı, atmaktan bitap düşmüş kalbimi hissedebiliyordum. Ağzından soluklanıp burnundan Arapçalar dökülen hocanın nefesini alabiliyor hatta öğlen ne yediğini bile tahmin edebiliyordum. Demek ki cehennem böyle bir yerdi. Sonsuza kadar göbeğimden bir bıçakla yatağımda uzanıp gelip geçen insanlarla iletişememenin saçma acısını yaşayacaktım.

Aslında yaptıklarımı düşününce cehennem çok da bir bok değildi. Belki biraz sesini açarlarsa televizyonu bile duyabilirdim. Annemin sesini duyuyordum daha fenası annemin yarım avuç içlerini dizine vurmasıyla diz kemikleriyle elleri arasında ezilen etin suyunun nasıl sıkıldığını hissedebiliyordum. Ben de en az o et kadar sıkılıyordum. Hocanın anneme son bir kez beni görebileceğini, ardından rahmetliyi gashane'ye nakledeceklerini söylediğini işittim. Rahmetli neydi ulan? Babandır rahmetli! Hele gashane? Annemin bana yaklaştığını hissedebiliyordum. Ağlamaktan

kızarmış gözlerine dolan kanı. Ellerinde altı tane temizlerken beni hareket ettirmesiyle şişen damarlardan tazyikle akan kan. Acaba o kirli kan gözyaşı olup akar mıydı? Kurtarabilir miydim annemi o iğrenç kandan?

Yavaşça örtünün yüzüme denk gelen kısmını kaldırdılar. Annemle ilk o an göz göze geldik. Belki de son kez. Öldüğümü tasdiklemeye çalışan hocaya baktım. Hocam oynat hocam! Annem yüzünü bana yaklaştırdı. Seslenmek istiyordum anneme. Anne ben buradayım, ölmedim! Belki öldüm evet ama hâlâ radyo dinleyebilirim, demek istiyordum. Annem soğuk yanaklarımdan son bir kez öpmek için yüzüme doğru eğildi. Gözünden bir damla tuzlu yaş burnuma damladı. Kokusunu alabiliyordum. O nefes kesici, baştan çıkarıcı insan asidi. Bağırarak istiyordum. Anne!

O an ilk defa sesimi duymuştum. Şu hayatta ilk söylediğim söz nasıl bu kadar farklı çıkabilmişti. Odada hâlâ gırtlığımdan çıkan “beyin” kelimesi yankılanıyordu. Göztepe SSK’nın gri, soğuk odalarından birinde, gri ve soğuk bir yatakta yatıyordum. Kucağımda aile albümlerinde gördüğüm yeni doğmuş kendimi tutuyordum. Yüzümü göğsüme yaslamış, açılmamış gözlerimle huzurun kendisi, kendimin de kendisiydim. Kafamın içinde en az benim kadar bulunduğu yere ait

olmayan Arapçalar vardı. Ben daha üç yaşındayken bizi terk eden babam sağımda duruyor. Bir bana bir şefkatle kucağımda duran bana bakıyordu. Yanımda olması hoşuma gidiyor, yıllardır hayalini kurduğum sana bir çift lafım var peder ânını rahatlıkla aklımın en uzak köşesinde tutabiliyordum. Babam yavaşça eğilip önce beni sonra kucağımdaki beni öptü.

Az önce öldüğüm odanın ortasında ayaktaydım. Elimde kanlı et ve zorla sahip olunmuş saç parçaları vardı. Arapçalar daha da yakından duvarın dibine çökmüş, gözleri faltaşı gibi açılmış, titreye titreye ağlayan hocanın lezzetli, boğuk gırtlığından geliyordu. Elindeki kutsal kitabı yüzüne kapamış bana kalkan olması için yalvarıyordu. Bense içimdeki harekete geçme isteğini dizginleyemiyordum. Hocam? Yine gırtlığımdan, "Beyin" yankılanıyordu. Ayaklarımı sürüye sürüye hocaya yaklaştım. Hocam, Kurtarın beni! "Beyin..."

Benden bayağı bir eski ahşap ilkokul sırasında iki oğlan çocuğuyla beraber oturuyordum. Sınıftaki diğer çocuklar da benden bayağı bir eski ahşap ilkokul sırasında iki oğlan çocuğuyla beraber oturuyordu. Önümde oturan iri yarı çocuğun ceketi öğretmenden kamufle olmamı sağlıyordu. Daha doğrusu kamufle olmamı sağlaması için dua ediyordum. Ettiğim dualar kabul görmemiş olacak ki ince bir bıyık bana hitap etti. "Niyazi! Kalk evladım ayağa." Adımı duyunca adımın Niyazi olmadığını umursamadan ayağa kalktım. "Oku bakalım evladım, Sallı-Barık." Başımı öne eğip bekledim. "Okusana eşek sıpası." Öylece beklemeye devam ettim. "Münafık evladı, ana baba terbiyesi görmemiş veled."

Yüzüme mermi gibi yaklaşan okkalı, eğer okka hâlâ ölçü birimi olsaydı birkaç tona eşdeğer bir tokat yanağıma oturdu.

Dünya üzerinde yaşayan ve yaşamış olan milyarlarca insandan kaç tane elinde kanlı bir imam sarığıyla sokağın ortasında belirmişti? Ben belirdim. Bu da bizi bu sayının sıfır olduğu sonucuna getiriyordu. Sokakta ayaklarımı sürümeye devam ettim. Adanın yokuşlarını bilirsiniz pek bir çetrefillidir. Normal zamanda çıkmakta zorlandığım yokuşu, anormal zamanda da çıkarken bayağı yoruldu. Hatta köşeyi dönüp İlker Ağabey'in bakkalına ulaşmam yaklaşık bir buçuk saatimi aldı. İlker Ağabey bakkalın önünde küçük plastik taburesine alaturka tuvalete eder edasıyla çökmüş çayını yudumlamaktaydı. Küçükken annem işe gittiğinde evin anahtarını İlker Ağabey'e bırakırdı. Ben de okul dönüşü gelir İlker Ağabey'den alırdım. Güvenilirdi İlker Ağabey. Bir keresinde dükkanın önünde at pisliği temizlerken gizlice dükkana girip bir avuç sulugöz çalmıştım. Beni

yakalayıp hepsini bir anda çiğneyemeyeceğimi, ama her gün gelirse bir adet beleşe vereceğini söylemişti. Çok da matah bir zekası yoktu İlker Ağabey'in. Bu sulugöz vakasının bugüne yansıması İlker Ağabey'i yakalayıp hepsini bir anda çiğnemek istememle sonuçlandı. Seslendim. Seslenmez olaydım. "BEYİN!"

Ekmek tekneimin önünde oturmuş çayımı yudumluyordum. Gazeteleri dizmiş, börekçiden yağlı kol böreğini yemiş, çayımı demlemiş, yıllar önce bıraktığım sigarayı tellendirmenin hayalini kuruyordum. Ah bir deve olsaydı, sadece bir dal be. Şu cuma günü toptancılarından birkaç dakikalığına uzaklaşabilseydim. Cuma günü. Verisiye birikmiş mahallelinin. İstesem istenmez, ne bilirler toptancıların her cuma zebellak gibi tepeme bindiğini. İlk yük motoru 12'den önce gelmezdi çok şükür. Toptancılar da bedava diye başka vasıtayla gelmezdi. Bana da başka çare bırakmazlardı. Çayımın son bir yudum aldım. Camiden müezzinin sesini duymaz kalktım. Boş çay bardağını taburenin üzerine bıraktım ki, gelen görsün, İlker Ağabey buralardadır, desin. Yılların emektarı, toptancı düşmanı, dükkan bekçimi cama yapıştırdım. "Cumaya gittim döncem." Asla dönmeyecektim elbette. Ben o kağıdı oradan sökene kadar dönmeyecektim.

Bana neler olduğunu yavaş yavaş idrak etmeye başladım. Ben ölmüştüm. Yürüyen bir ölüydüm. Duyabiliyor, görebiliyor, hatta ses bile çıkarabiliyordum. Araf dedikleri bu olsa gerekti. Ne zaman gerçekten ölecektim, ne zaman toprak olup gidecektim bilmiyordum ama son kez hayatımın aşkını Beril'i görmeden toprak olmayacaktım. Ya onundum ya kara toprağın.

Adada tüm faytoncular tanır beni. Beril'in evi bizden oldukça uzaktır. Penceresine dayanıp ağlayacağım günlerde, yollarının üstü ya, atarlardı beni. Şimdi de atarlardı, ne değişmişti ki, altı üstü ölmüştüm. Yolun kenarında duruyordum, bir faytona el edip, "Ağabey Mürşit Aga'nın evinin oraya bırakıver beni!" diyecek ve kendimi hayatımın aşkının Kınalı saçlı, Marmara gözlü sevdiceğimin penceresinde bulacaktım. Lâkin şimdilik öyle olmadı.

Tam anlamıyla götümünden soluyordum. Genzime soktukları demir parçası beni çaresiz bırakıyor, koştukça koşuyordum. Yanımda yoldaşım, yorulduğumu görüp daha bir hızla koşuyordu. Şu yokuşu bir atlatsak bitecekti. Kalçamda zaman zaman şerit halinde yanma, o acıdan kaçma dürtüsü beni kaçmaya daha da hızlanmaya itiyor ve daha da yoruyordu. Ne vardı iki dakika dursaydım, iki lokma çim yutsaydım. Gündüzleri eziyet eden geceleri bize yemek veren arkamda oturan adama karmakarışık duygular besliyor-

dum. Benimle ilgilenen tek insan oydu. Kırbaçlayan da. Koşmaktan başka bir şey düşünemediğim bir anda ağızımdaki demiri hızla çekti. İskeleye gelmiştik. Durmam gerekiyordu. Sebebini bilmiyordum. Durdum. Ardından tekrar aynı acı. Koşmaya başladım. Şu yokuşu bir atlatsak bitecekti. Bitmedi.

* * *

Mürşit Aga iki mahalleli adanın küçük mahallesinin muhtarıydı. Kızı Beril ikametgahı kalbim gözüke de Mürşit Aga'nın evinde yaşamayı tercih ederdi.

Geceleri penceresinin karşısındaki bankta oturup gölgesinin perdeye vurmasını seyredirdim. Sanki bana inat her gece onlarca kez üstünü değiştirir, bana küçük hayal sinemaları sunardı. Bazen sarhoş da olurdu. Pencere demirlerine vura vura adını sayıklardım. Mürşit Aga eve kadar kovalardı beni. Bizim muhtar başkaydı. Yoksa yaşatmazdı beni Mürşit Aga. İşte yine o pencere demirlerine yaslanmış hayatımın aşkını belki de son kez görebilmek için çabalıyordum. Adını haykırıyordum. "Beril, BEYİN!" "Beril, BEYİN!" "BEYİN." Hayatımın aşkı dışarı çıkmıştı. Üzerinde pembe pijamaları, ayağında annesinin eskimiş terlikleri, yüzünde umursamaz ve şaşırılmış bir ifadeyle direkt bana bakıyordu.

* * *

Gururum okşanıyordu. Yine o aptal çocuk kapıdaydı. Annemlerin bazı akşamlar çekirdek çitlediği bankta oturmuş penceremi gözlüyordu. Ama aptaldı işte çok aptaldı. Ben, koskoca muhtarın kızı, sana mı bakacaktım? İstanbul'dan ne taliplerim vardı da babam vermiyordu. Okuyayım önce koluma meslek bileziğimi takayım istiyordu. Yine de perdeyi hafif aralayıp çocuğa bakmaktan kendimi alamıyordum. Sarhoştur herhalde, ona baktığımı göremiyordu. Bir gün gelip konuşmayı denememişti. Gece kapıma dayanabilen herif karşıma geçip iki çift laf edemiyordu.

Vapura binmiştik. Yine o çocuk. Her sabah ilk vapurla okula gidişimi yüzüne masum bir sırıtişla izler. Her akşam döndüğümde aynı yerde beni beklerdi. Sanki ben yokken de o hep orada beni bekliyor gibi. Bazı derslerde kendimi onu düşünmekten alıkoyamazdım. Ah bir açılabilseydi bana... Süründürdüm, evet. Ama belki ben de severdim. Bu kadar seviyorsa gelip konuşsaydı ya işte.

* * *

Ağlayamıyordum. Her insana bahsedilen o tarifsiz rahatlatma kaynağı benden alınmıştı. Gözümün önüne gelmesini dilediğim gözyaşları yerine paramparça Beril'lerdi. Yok olmalılardı, en az benim kadar gerçek değillerdi. Cehennemin ne olduğunu şimdi anlayabiliyordum. Çünkü hiç bu kadar yanmamıştım, hiç bu kadar yanamazdım.

Ayaklarımı sürüye sürüye çarşıya inmiştik. İlk önce çarşıdaki karmaşaya anlam verememiştik. İskelenin orası en son bayramda bu kadar kalabalıktı. İnsanlar bağıra bağıra iskeleye koşuyordu. Teyzeler çocuklarını çekiştiriyor. Yerde dağılan bavullar. Adanın nadir polisleri insanları sakinleştirmeye çalışıyordu. Bazı agresif göbekli ağabeyler ellerinde sopalarla bir yerlere koşturuyordu. O bir yerlerin benim çevremde bir yerler olduğunu anlamam fazla uzun sürmedi. Büyük ihtimalle sağlam dayak yiyecektim. Çocukluğumdan beri beş liraya bana eşek tıraşı yapan Berber Rasim Ağabey'in dükkkanı, hemen on-on beş adım ötemdeydi. Hiç düşünmeden oraya doğru yöneldim. Cam kapıya asılı zilin sesiyle tüm gözler bana çevrildi. Berber Rasim Ağabey'in dışarıdaki kalabalığı fırsata çevirdiğini varsayıyordum. Çünkü umursamaksızın birilerine eşek tıraşı yapmaya devam ediyordu. Başımı sola çevirdiğim anda hayatım ve ölümüm boyunca gördüğüm en korkunç mahlukla karşılaştım. Kanlı kıyafetlerin arasında fırlamış yeşil kocaman bir kafa, sarı dişler, iri ve beyaz gözler. Korkup kaçmaya çalıştığım yaratığın kendim olduğunu fark ettiğimde iş işten geçmiş, Berber Rasim Ağabey üzerime atlamıştı. "Rasim Ağabey yapma!" demek isterken yine o gırtlaktan beyin kelimesi berber dükkkanı duvarlarında ve aynalarında yankılanmaya başlıdı.

* * *

Saç kesiyordum, fütursuzca saç kesiyordum. Yanımda çırak vapura yetiştirmeye çalışan bir takım elbiseliyi makineyle patronuna yetiştirmeye çalışıyordu. Ben berber olmamalıydım. Bunu anlamam biraz geç oldu. Hatta bayağı bir iş işten geçti. Ben berber değilim. Elimde şakırdayan makas önümde duran saçları kesmek için kullanılmamalıydı. O makasla kafataslarını delip beyinleri çıkarıp yemek istiyordum. Aynaya baktım. Berber Rasim tam karşımda duruyordu. Hemen yanında bir Berber Rasim daha, bir tane daha, bir tane daha...

* * *

Sonsuz Berber Rasim Ağabey'in elinde tuttuğu sonsuz kafanın içinde kımıl kımıl beyinler onları yememi bekliyordu. Sonsuza kadar beyin yiyecektim, her yediğim beyin yansımasını yiyecektim. Her yansıma tekrar yansıyacaktı o yansımayı da yiyecektim. Kimse beni beyin yemekten muaf tutamayacaktı. Dükkanın cam kapısının üzerindeki zilin sesini duydum. Onlarca adam üzerime koşuyordu. Aynada sonsuz kere onlarca beyin vardı. Yiyebileceğim sonsuz kere onlarca beyin. Elinde tente yuvarlama demiri olan orta yaşlı gömlekli bir beyin, demiri kafama okkalı bir şekilde yerleştirdi. Okka hâlâ bir ölçü birimi olsaydı, sonsuz okkaya eşdeğerdi.

İSMAİL HAKKI TİLBE'NİN CENAZESİNDEKİ ERKEKLER

Hasan Basri Çiftçi

Tilbe'nin gün gelip öleceği belliydi, herkes ölürdü, zaten buna üzülmelik. Üzüldük çünkü çat! bir anda gideceğini sezemedik. Sadece zamanına değil, yöntemine de takıldık. Dedik kutu kutu ilaç içmekle yok olacağını zannetmek büyük aptallık. Çünkü Tilbe var işte, olamadı. Bizde var, şuradaki bütün adamlarda var, oturuyor, konuşuyor, dokunuyor. Rüyalarımıza girmeye devam edecek. Hiç yaşamadıklarımızda da var olacak böylece. Bizi birleştiren de bu, hepimizde Tilbe var. Bu yüzden hikâyeyi biz anlatacağız. Şimdi buradayız, bir sur karşısındayız. İsmail Hakkı Tilbe'nin cenazesinde göregeldiğimiz, göregideceğimiz tür tür, biçim biçim sayısız surlardan birinin karşısında bekliyoruz. Büyük bir kalabalığız.

Şu en öndeki siyah ceketli adam, Tilbe'nin babası Hatip Tilbe. Hatip Amca'yı bir gazetenin altıncı sayfasından tanıyoruz: Eşini öldüren kocaya haksız tahrik indirimi. Sayfaya Dicle Yenge'nin gözü bantlı

fotoğrafı tutuşturulmuş. İki çocuk babası H.T. karısı D.T.'yi 17 yerinden bıçakladı. D.T. sağlık ekiplerinin müdahalesine rağmen kurtarılamadı. Tilbe o gün yatağın altındaydı. Kardeşi kavgayı duyunca uyuyup kurtuldu. Tilbe kardeşinin kayıtsızlığına kızdı, kardeşi de uyunca yapayalnız kalıyordu. Kulağını seslere verdi. Ses gelmeyince korktu. Sandı ki öldürdüler öldürdüler işte birbirlerini. Sessizliğin ortasına gelmeden Dicle Yenge, ben de gideceğim o zaman, saçımı da açacağım, orospu olacağım! diye bağırdı. Üstüne camlar kırıldı. Her yerdeki bütün camlar kırıldı. Tüm dünyada yüksek bir ses hâsıl oldu. Tilbe, Dicle Yenge'nin anne çığlıklarını duyarken küçük odadaki ranzanın altında etrafa bakıyordu. Kendini bir çaresiz hissetti. Hatip Amca'yı aldılar cezaevine götürdüler, Dicle Yenge'yi morga. İki gün sonra biz yine bu surun karşısında toplandık. Yine büyük bir kalabalıktık. Tilbe ve kardeşi, Dicle Yenge'nin anne cenazesinde Ayfer Aba'nın kucağındaydı, bir ona

bir kardeşine baktık, vah! acıdık.

Şimdi buradayız, sur karşısında, bu kez İsmail Hakkı Tilbe'nin cenazesinde. Bakın Ayfer Abla yine burada, sıranın başındaki kısa boylu kadın, gereksiz bir koyu kahve giymiş üstüne. Kocas Şeref Bey de yanında dikilmiş. Deriz falan ama niye bey dediğimizi biz de bilmeyiz. Çünkü kötü giyimli, eski yüzlü yoksul bir adamdır, beylik ona yakışmaz. Olsa olsa herif olur, Şeref Herif, o da dile zor.

Tilbe ve kardeşi, daha Dicle Yenge'nin yedisini geçmeden pılıpırtıyı toplayıp anneannesine göçtü. Orada büyüdü Tilbe. Çükünü fark etti, nasıl kullanacağını bahçe çocuklarından öğrendi, ilk oyunlarını son oyunlarını tüm oyunlarını burada bahçe çocuklarıyla oynadı, kar yağdı sevindi, yaz geldi soyundu. Tilbe bir yaz gecesi yatmadan allahım duasını etti, n'olur yarın biri beni ellesin. Bahçe çocuklarının hepsi erkekti, ama Tilbe onlar neviden bir erkek değildi. Hatta bir keresinde sokaktan liseli kızlar geçmişti de bir ses hâsıl olmuştu. Arkasından bakıp çükünü sıkın çocukları anlamadı, onlar gibi ıslık çalmadı. Bir gün onlara benzemeyi bekledi, ama olmadı. Şimdi allahım duasını ederken istiyordu ki biri gelsin onu ellesin. Bu duayı birkaç gece daha tekrarladı.

Siz tesadüf mü ne dersenez, biz su testisi su yolunda diyoruz, bir gün Tilbe okula giderken otobüste onu Şeref Bey ellemeye başladı. Tilbe Şeref Bey'in sıcak elini kot pantolonunun üstünde hissetti. İlk anlamadı, birinin eli çarptı sandı. Fark edince arkasını döndü ki yapmasın. Şeref Bey dokunmaya devam etti, ovalayıp Tilbe'nin çükünü ısıttı. Dua böyle değişti, böyleyse de Allah en büyük şer-ref Bey'in parmakları Tilbe'nin üstünde bir günah gibi gitti geldi, çükünü sıkıp oynadı. Otobüs kalabalıktı, Tilbe, anne! diye bağırırdı da öyle bıraktı Şeref Bey. Sonra sustu, kendini iki çaresiz hissetti, korkup hiçbir şey söylemedi. Yüzüne bakmaya bile cesaret edemedi. Şeref Bey olduğunu sonradan gördü. İşte Tilbe'nin tacizcisi Şeref Bey de bugün burada, surun önünde, Ayfer Abla'nın yanında bizimle. Şimdi imam bağıırıyor: Er kişi niyetine, Allahuekber!

Bensu Hanım yüzüne büyük gelen bir göz-lük takmış, yakasına Tilbe'nin fotoğrafını ilıştirmiş ve

burnunu mendille siliyor. Tilbe'yi kadın arkadaşlarıyla oturduğu bir yerden kovup kadınsan göster erkeksin işte! demişti. Tilbe, erkek miyim, diye sordu. Kendini üç çaresiz hissetti. Şimdi hep birlikte bağıırıyoruz: İyi bilirdik!

Bahçeden eski arkadaşı Bekir'se biraz uzakta, dördüncü sırada bekliyor, geriden izliyor kalabalığı. Tilbe'yi erkek arkadaşlarıyla oturduğu bir yerden kovup erkeksen göster kadınsın işte! demişti. Tilbe kadın mıyım diye sordu. Kendini dört çaresiz hissetti. Şimdi hep birlikte son kez: Helal olsun!

Dördüncü sırada aşkın resmi geçidi var, Tilbe'nin sevdiği adamların hepsi olmasa da bir kısmı işte bugün burada bizimleler. Kepçe kulaklısı, Amerikani, evlisi; birbirlerini tanımıyorlar. Ama biz onları biliyoruz. Bu hikâyeyi biz anlatıyoruz. Şimdi buradayız, bir sur karşısındayız. Çünkü işimizdir, surun karşısında toplanır ölü yıkar ölü konuşur ölü gömeriz. Ölülerimiz ya er kişidir ya hatun, ya iyi bilinir ya kötü, ya helal olsun-dur ya haram. Destanımızda yalnız onların maceraları vardır. İsmail Hakkı Tilbe'nin gün gelip öleceği belliydi, zaten biz de bunu bekledik. Ama bize sormadan çat!bir anda gideceğini sezemedik. İsmail Hakkı Tilbe daha küçüktü, upuzun bir boyu, güzel bir vücudu vardı. Farklı neviden bir erkekti ya da değildi. Biz onun çaresizliklerini döktük. Şimdi buradayız, bir sur karşısındayız. Aptallık işte kutu kutu ilaç içmek. İsmail Hakkı Tilbe'nin cenazesindeki erkekler için Tilbe hiçbir zaman yok olamayacak ben de gideceğim o zaman, saçımı da açacağım, orospu olacağım! olamayacak n'olur yarın biri beni ellesin olamayacak kadın mıyım erkek miyim olamayacak. Çünkü var işte, olmadı.

Sırtlıyoruz, içimizdeki ölümler dışımızdaki ölümler hep beraber Kaşık Adası Mezarlığı'na doğru yürüyoruz. İsmail Hakkı Tilbe, Kaşık Adası Mezarlığı'nda yeni bir yaşama başlayacak. Doğumdan önceki hal gibi yok olmadığı, ölmeden önceki hal gibi var olmadığı yeni bir yaşama. Üstüne örtülen toprağı tırnaklarıyla geri kazacak ve kurtulacak o kuyudan. İçimizdeki zombiler dışımızdaki zombiler. Biz de ellerimizi ovuşturarak surun karşısında yeni ölümleri bekleyeceğiz, böyle göregeldik böyle göregideceğiz.

BİR ÇIKLETİN TANRISI

Onur Selamet

Çikletini çok büyük şişirebilir. Öyle ki sakız patladığında bütün güverte tozpembeye boyanır. Temizlemek az sayıdaki tayfanın yarım gününü alır. Çiklet bazı zamanlarda saatlerce patlamaz. Sırf bu yüzden sefere ara verdikleri bile olur. Mürşit Beril, kaptanın tek kızıdır. Kimse gıkını çıkartamaz patlayan balonlara. Bazı zamanlar suda seken balıkların, esaslı olanları diyorum, çikletin içine kaçtığı olur. Yine de patlamaz çiklet. Bu Beril'i şımartır. Sakızla balık avlamak herkesin harcı değildir. Bir balık yakaladığında çikleti uzun süre patlatmaz, balığın sakızın içindeki kıvranışlarını gülerek izler.

Büzülü dudaklarıyla sanki dünyayı sırtlayan Atlas'a benzer. Sudan çıkıp çiklete kafa üstü dalan balıklar, Beril'in küçük dünyasının nadide misafirleri olur. Balık son nefesini verene kadar sakızı muhafaza ve müdaafa eder. Tutulan boyunlar ya da eksik kalan soluklar hiç önemli değildir. Öyle anlarda Beril, yarattığı dünyanın tanrısı olur.

Bir çikletin tanrısı.

Kaptan Kanca, çengelli kolu ve tahta bacağı ile dünyaya kaptan olmak için gelmiş. Tek gözü kör değil. Ama gemisinin adı Kör Çiklet Bombası. Bir papağanı yok. Kuşlara alerjisi var. Bomba, tropik adaların yakınına demir atmaz. Yine de geminin derinliklerinde bir yerlerde kaptanın ördek beslediği fısıldanarak ima edilir. Az sayıdaki tayfasının en büyük eğlencesi kap-

tanın ördeklerini aramaktır. Kaptanın, ördeklerinden utandığı için onları sakladığını söyleyenlerin yanında, ördeklerin altın yumurtladığını duyanlar da var. Tayfa dediğimiz de hepi topu üç kişi zaten.

Olayın olduğu gece hepsi yıllık izinlerini kullanmak üzere karadaydı. Rıhtımdaki genelevlerden biri, özel müşterileri için ucube soslu bir şov düzenliyordu. Annesi salyangoz olan bir fahişe ile sevişme şansı, bu zamana kadar biriktirdikleri kuponları değerlendirmenin en güzel yolu gibi gözüküyordu tayfalara.

Kaptan ise gemisinin başında. Geceyi kızıyla geçirecek. Ayrıca o salyangoz kırması kadını daha önce görmüş. Günlüklerinden duyduğumuza göre biraz fazla... yapış yapışmış. Kadın dokunduğu yerlerde parıltılı izler bırakarak kaptanı birazcık dehşete düşürmüştü.

Kanca tüm bunlardan ırakta, o gece kızına bazı hikâyeler anlattı. Uçan çocuklar, peri tozları, aç timsahlar ve bir Ölüm Meleği. Kaptanın öykü menüsü daima çok zengindi. Mürşit Beril, sonuncu öyküye bayıldı.

Söylenene göre Ölüm Meleği babasını tam üç defa ziyaret etmiş. İlkinde bir balının midesindeyken, ikincisinde bir rom şişesinin dibindeyken (Bunu öyle fantastik anlatmıştı ki, duyan dev bir rom şişesi adamı yutmaya çalışmış zannederdi. Oysa sadece alkol komasına girmişti.), sonuncusundaysa durduk yere gelmiş. Ecel. Evet, böyle söylemişti.

Babası hepsinden de galip ayrılmayı bilmiş.

Bu göğüs göğüse bir döğüş değilmiş. O yüzden Kaptan Kanca gibi birisi için kolay bile sayılmış. Ölüm Meleği her defasında ona bir teklifte bulunmuş. Kendi canı yerine, başka bir can. İlkinde balınayı, ikincisinde içki arkadaşını, üçüncüsündeyse tayfalarından birini ikna etmiş bizim kaptan. Ölüm Meleği'ne kendi canınızı vermek istemiyorsanız sizin yerinize onunla gitmesi için birilerini ikna etmeniz gerekir. Ve Kaptan Kanca, ikna konusunda çok başarılıdır.

Kızıyla başbaşa vakit geçirdiği o gece, Ölüm Meleği'nin sandaliyle tekneye yanaşacağını bilse, kaptan da genelevdeki gösteriye bir kez daha göz atmaya karar verebilirdi. Ama bilmiyordu. Anlattığı hikâyelerin sonunda (ki o kutsal an, rom şişesinin de sonuna denk gelir), ağzının kenarından dökülmeye başlayan salyalar eşliğinde huzurlu bir uykuya düştü.

Beril, babasının üstünden atlayıp güverteye çıktı. Kıyı şeridindeki ışıkları izliyordu. Birkaç binanın ışığını gözleriyle birleştirdiğinde Truva Atı'nı ortaya çıkarmaya başardı. Bazen yıldızlardan, bazen de kıyadaki ışık demetlerinden şekiller çıkartırdı. Şişireceği balona da onların isimlerini koyardı. Hazır hiçbir tayfa ortada yokken güzel bir balon şişirebileceğini düşündü.

Cebinden çıkardığı cikleti ağzına atıp heyecanla çiğnemeye başladı. Her defasında aynı heyecanı yaşıyordu. Bu sefer ne kadar büyüyecekti? Geminin direğini aşabilir miydi? Balık yakalamaktan sıkılmıştı, bir yıldız yakalaması mümkün müydü?

Düşünceleri babasının hırıltılı çılığı ile bölündü. "Hayır, bu gece olmaz! Bu gece gelmemeliydin!" İnkâr. Beklenmeyen misafirlerin favori tatlısı.

Beril koşarak babasının kamarasına girdi. Görüldüğü manzara neredeyse ona cikletini yutturacaktı. Ölüm Meleği, işte oradaydı. Babasının anlattığı kadar korkunç değildi. Siyah bir şort, kolsuz bir tişört giymişti. Kemikli kolları ve bacakları biraz çarpık duruyordu. Kafasındaki bere ise amatör banka soyguncusu hissi uyandırıyor. Yine de orağı oraktı. Paslı ama çoğunlukla parlak. Babasının üzerine eğilmişti.

Kaptan Kanca, içeri giren Beril'i görünce iyice sarardı. Ölüm Meleği keyifliydi:

"Biraz daha yaşam?"

Bu fısıltıyı kamaradaki herkes duydu.

Beril babasının cevabını beklemedi. Beklemek istemedi. Yaşlı adamın gözlerini görmüştü. O an tüm cesareti balıklarla uyumaya gitti.

O da en iyi yaptığı şeyi yaptı. Cikletini şişirdi. Ölüm Meleği'nin tam üstüne doğru.

Sakız fütursuzca şişti, şişti ve şişti. Ölüm Meleği sadece izleyebildi. Ciklet ona bir hava yastığı anaçlığıyla çarptı ve flop sesiyle meleği içine hapsed-

ti. Orak gürültüyle tahta zemine düştü. Sakız şimdi bütün kamarayı kaplar olmuştu. Mürşit Beril balonun doğal sınırlarına ulaştığını fark edip şişirmeyi bıraktı. İşte size Truva Atı!

Ölüm Meleği, dudaklarının ucundaydı. Göz göze geldiler. Beril istese de bakışlarını çeviremiyordu. Kaptan, kancalı elini gerisinde tutarak yataktan atladı. Gergin görünüyordu. Kızına kamarada kalmasını söyleyip dikkatle dışarı çıktı. Ölüm Meleği'nin gözleri, Beril'in en derinlerine indi. Bir süre orada kaldı ve sonra geri çıktı. Ölüm orada her ne gördüyse pek memnun olmamıştı. İnce dudaklar, alaycı bir şekilde büküldü.

Beril, eğer Ölüm Meleği oradan çıkarsa meleğin hem babasını hem de kendisini almadan gitmeyeceğini iyi biliyordu.

Yeteri kadar hikâyeye dinlemişti.

Kaptan Kanca tekrar kamaraya girdiğinde tek bir söz söyledi:

"Kaşık Adası'na gidiyoruz."

Kör Ciklet Bombası demir almıştı.

Kaşık Adası az yerleşimli, küçük bir ada. Kaptan Kanca'nın niyeti sakız balonunu adanın dipsiz mağaralarından birine fırlatıp uzaklara yelken açmak. Güneş iyice aşağıda. Mürşit Beril'in dudakları sancılı, Ölüm Meleği sessiz.

Küçük bir sandalla kıyıya çıktılar. Beril'in balonu geri geri yürürken sürüklemesi gerekti. Omsuna bohça atar gibi, dudağına sakız çuvalı atmışlardı sanki. Kıyıda biraz dinlendiler. Kıyı şeridi kumsaldı. Sivri çakıllar en büyük kâbuslarının başrolleri. Kaptan Kanca, kızının yüzünü yıkayıp onu alnından öptü. Ölüm Meleği'nin kısık sesle burnunu çektiği duyuldu. Ada fazla sessiz.

Kaptan Kanca sağlam eliyle sakalını kaşdı. Diğer eliyle tabancasına dokundu. Çın. Metalin soğuk olduğunu biliyordu. Kancalı elinin boşluğu bazen karıncalanırdı. Bazen de hissedirdi. Baharda bu neyin serinliği? Yere bıraktığı orağı baktı. Ölü gibi yatıyordu. Kaptan Kanca alete saygı duyuyordu. Onu gemide bırakmak istememişti. Yanına neden aldığını da bilmiyordu. Ölüm Meleği'nin serbest kalması ihtimaline karşı... Ölümü mü öldürecek? Eğer zamanlar yeterince tekinsizse... bunun mümkün olduğunu duymuştu.

Sahilden çıkıp ormanın içinde bir süre yürümeleri gerekti. Adanın küçük tepelerinden birisindeydi mağara. O bölge korsanlar arasında Sakin Alan olarak bilinirdi. Sessizliğin doğada katı olarak bulunduğu tek yer. Sağır olmadığınızı hatırlamak için kendi kendinize sesler çıkartırdınız. Cevapsızlık gücünüze giderdi. Kaptan Kanca gençliğinde kimi hazinelerini oraya saklamış, oranın sessizliğiyle baş etmeyi çok iyi öğrenmişti.

Sakin Alan, kendisini tanımayanı rahatlıkla delirtebiliyordu.

Kaptan, acaba Sakin Alan'ın sükuneti bütün adaya mı yayıldı, diye kısa bir an endişelendi. Ardından ormandan gelen vahşi çığlıklar rahatlamasına neden oldu.

Ardından ormandan gelen vahşi çığlıklar rahatını kaçırdı.

* * *

Mürşit Beril daha önce zombi görmemişti. Cikletinin içindeki meleğe baktığında, daha önce gürül gürül gülen bir Ölüm Meleği de görmediğini fark etti.

Zombiler yaradılışları gereği ölememekle meşhurlardı. Beril'in dudaklarının arasındaki varlık, onların doktoruydu. Öte yandan, tüm bunlar Ölüm'ün mahpusluğunun bir sonucu da olabilirdi. Düşünceler Beril'in ve Kaptan Kanca'nın kafalarında dönüp dolaşırken Ölüm Meleği'nin gülüşü sanki bir işaret fişeydi.

Kısa zamanda iki zombi Kaptan Kanca'nın karşısına dikiliverdi: Dökük dişler, paçavraya dönmüş et parçaları, öne ve yana sarkıp duran boyunlar. Çürük yumurta kokusu...

İki beyne iki kurşun. Tüten bir tabanca namusu. Bazen çözüm tek heceli ve dumanlı olur: BAM!

Ama bazen de çözümler düştükleri yerden sendeleyerek ayağa kalkar. Kollarını uzatıp size, "MM-MIAHH," der. Çözümlere konuşmayı öğretmek gelir işinizden. Onun yerine tekrar ateş edersiniz. Ateş ateş ateş.

Namlunun ucu kızgın. Öyle anlarda kızının elini tutup olabildiğince hızlı oradan uzaklaşmak en iyi çözümdür. Artan kurşun sayısı, yerde kalınan süreyi uzatabilir. Ama kaç kurşunla bu süreyi sonsuza eşitlerdiniz, Kaptan Kanca bunu henüz analiz edememişti. Ölüm Meleği'ne sorma jokeri ise o gün için kullanım dışı.

* * *

Kaptan'ın Sakin Alan'a sakladığı son hazineyi geri almaya gelişinin üzerinden on yıl geçmişti. Yerin dibine doğru inen iki mağaranın biraz ilerisinde küçük bir kuyu vardı. Kaptan Kanca'nın o zamanki yoldaşı kuyudan çok söz ederdi. Dedğine göre kuyunun bakracı adanın tipasını tutarmış. Eğer çekerseniz ada su almaya başlayıp denizin dibine gömülürmüş.

Bunu şahsen hiç deneme şansı olmamıştı. Yoldaşı kesik bir boğazla tıpayı çekmeyi istemiş, ama başaramamıştı. Ufak anlaşmazlıklar insana ceset taştırıyor. Kaptan Kanca onu da mağaralara sürüklemişti. Ölüm Meleği bölgeyi iyi bilir. Yine de Kaptan, kızının dudaklarından sakızı söküp aldığı anda Ölüm tepkisiz kaldı. Kaptan Kanca cikletin ucunu iyice büzüp mağaranın yolunu tuttu.

Beril dışarıda kalmıştı. Orak'la birlikte.

Zombi dolu adada kızınızı bir dakikalığına da olsa yalnız bırakmamalısınız.

Yerler.

Mürşit Beril kolay lokma değildi. Eli orak tutan hiçbir kız kolay lokma değildir. Kollarından ve bacaklarından ısırık almaya gelen tatsız ölüleri orağı ile tanıştırdı. Ölüm Meleği'nin orağı, zombilerin ölmekle alakalı olan sıkıntılarına feci derecede yardımcı oldu. Kaptanın ciklet canavarı kızı, bir doktor edasıyla ölüleri ölüme gönderdi.

Babası mağaradan çıktığında mağaranın ağız az kullanılmış zombi papuçlarıyla doluydu. Kaptan Kanca'nın tabancasına giden eli şimdi boşlukta sallanıyordu. Sakin Alan arıtılmıştı.

Etraf arsızca özüne döndü. Artık varlığını hatırlatmak için hareket etmeniz gerekiyordu. Çılgınlık, Beril'in babasının boynuna atlamasıyla bölündü. Kuru dudaklarıyla babasını öpüp kendini geri çekti. Orak hâlâ elindeydi.

"Oradan geri çıkamayacak değil mi?"

Kaptan kafasını iki yana salladı. Şaşkınlığını üzerinden atmaya çalışıyordu. Beril görüşmeyeli kilo vermiş gibiydi. Avurtları çökmüş, yüzü solmuştu. Babası kızın elindeki orağı almak üzere uzandı. Beril izin vermedi.

Gülüyordu: "Oradan geri çıkamayacak."

Gece kamarada babasının gözünde yeşeren çelişkiyi unutamıyordu. Kaç saniye olursa olsun, öz kızının hayatıyla kendi hayatını değiştirmeyi içinden geçirmişti bu kancalı adam. Babası.

"Şimdi git baba. Senin için daha sonra geri geleceğim. Ama şimdi git."

Yeni Ölüm Meleği, bir cikletin tanrısıydı.

Kaptan'ın gözleri kararır gibi oldu. Tutunduğu taş serindi. Bir kuyuya aitti. Bakracı çekip kurtulmak istedi. Utanç. Mürşit Beril tam karşısında, gözleri kilitli.

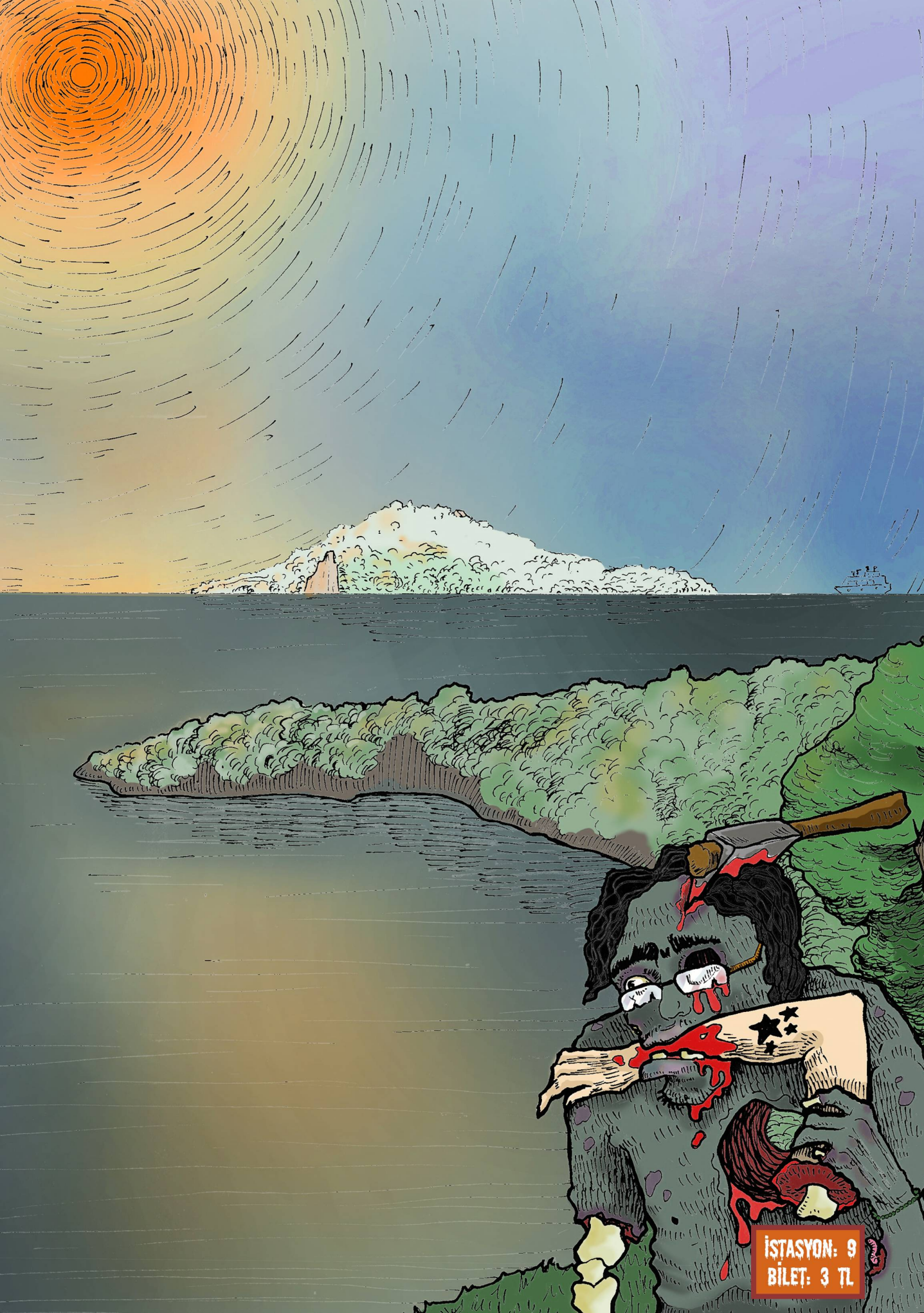
Kaptan Kanca tıpayı çekip açtı. Derinlerde bir VOOORP sesi duyuldu. Ada hafifçe sallandı. Birkaç ördük batmakta olan altın sarısı güneşe doğru gürültüyle havalandı. Beril orağının aksinden kendisine bakıp yanaklarını sıktı. Kısa zamanda iyi kilo vermişti. Artık daha güzeldi.

Stajyerliğinin sonuna geldiğini biliyordu. Ölümlerden can almak sıkıcıydı. Ağzına bir sakız atıp batmakta olan adanın tadına baktı.

* * *

Kaptan Kanca kuyunun yanında. Dizleri çamurlu. Her zerresiyle utancın tadına bakıyor. Utanç dişli bir canavar. Isırıyor. Tırmalıyor. Bir tür zombi virüsü gibi kayıp ruhunun örtüsünü bulandırıyor. Utanç kaptanı kurtarmıyor. Onu uçurumdan aşağı sürüklüyor.

Koskoca adam şimdi içini çeke çeke hırıldıyor. "Ördekler," diyor. "Bugün yumurtlayacaktı."

İSTASYON: 9
BİLET: 3 TL